

A Pécsi Ítéltábla a Koruhely Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Koruhely Péter ügyvéd, ügyvédi iroda címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a Weisz és Szabó Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Szabó Dénes ügyvéd, ügyvédi iroda címe) által képviselt **I.rendű alperes neve** (I. rendű alperes címe) I. rendű és a dr. Ördög Judit jogi előadó által képviselt **II.rendű alperes neve** (II.rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen házastársi közös vagyon megosztása iránt a Törvényszéken indított perében a 2014. szeptember 23. napján kelt 45. sorszámú ítélet ellen a felperes részéről 46. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - megváltoztatja, és megállapítja, hogy a felperes a **S. belterületi ... helyrajzi szám** alatt felvett lakóház, udvar megnevezésű **S., D. Gy.** utca 9. szám alatti ingatlan 58/100 tulajdoni illetőségét ajándékozás jogcímén, 21/100 tulajdoni illetőségét adásvétel jogcímén megszerezte, így tulajdoni illetősége 79/100-ra növekszik, míg az I. rendű alperest adásvétel jogcímén megillető tulajdoni hányad 21/100-ra csökken. Az ingatlanon fennálló közös tulajdont olyan módon szünteti meg, hogy az I. rendű alperest megillető 21/100 tulajdoni illetőséget 75.916 (hetvenötezer-kilencszáztizenhat) forint megváltási árért a felperes tulajdonába adja.

A felperes által 15 napon belül az I. rendű alperesnek fizetendő megváltási árat 75.916 (hetvenötezer-kilencszáztizenhat) forintra leszállítja. Az I. rendű alperes a megváltási ár kifizetésével egyidejűleg köteles a felperesnek kiadni a tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartási bejegyzését engedő nyilatkozatot.

Az ingatlanügyi hatóság megkeresését azzal a megváltoztatott tartalommal rendeli el, hogy a **S. belterületi ... helyrajzi szám** alatt felvett lakóház és udvar megnevezésű **S., D. Gy.** utca 9. szám alatti ingatlan tekintetében - a II. rendű alperest megillető jelzálogjog és az annak biztosítására bejegyzett elidegenítési és terhelési tilalom érintése nélkül - a felperes (felperes neve, születési hely, év, hónap, nap, anyja neve, személyi igazolvány száma, személyi száma, adószáma, lakcíme) tulajdonjogát 58/100 hányadban ajándék, 21/100 részben vétel jogcímén jegyezze be, míg az alperes (alperes neve, születési hely, év, hónap, nap, anyja neve, személyi igazolvány száma, személyi száma, adószáma, lakcíme) tulajdoni hányadát 21/100 hányadra módosítsa, majd a bejegyzési engedély csatolásától

függően az alperes 21/100 tulajdoni illetőségét törölje, és házastársi közös vagyon megosztása címén tulajdoni illetőségére a felperes tulajdonjogát jegyezze be.

Az alpereseket a fentiek tűrésére kötelezi.

Mellőzi a felperesnek elsőfokú perköltségben való marasztalását, és az I. rendű alperest kötelezi, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 83.000 (nyolcvanháromezer) forint elsőfokú eljárásban felmerült költséget.

Mellőzi a felperesnek és az I. rendű alperesnek le nem rótt kereseti eljárási illetékben való egyetemleges marasztalását, és a felperes által fizetendő le nem rótt kereseti eljárási illeték összegét 219.600 (kétszáztizenkilencezer-hatszáz) forintra leszállítja, míg az alperest kötelezi, hogy fizessen meg az államnak - az állami adóhatóság külön felhívására - 284.400 (kétszáznyolcvannégyezer-négyszáz) forint le nem rótt kereseti eljárási illetéket.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 110.490 (száztízezer-négyszázkilencven) forint másodfokú eljárásban felmerült költséget, valamint az államnak - az állami adóhatóság külön felhívására - 278.400 (kétszázhetvennyolcezer-négyszáz) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes és az I. rendű alperes 1997. szeptemberétől élettársi kapcsolatban éltek, majd 1998. június 13. napján házasságot kötöttek. Házassági életközösségük 2005. június 4. napján szakadt meg. Házassági életközösségük alatt mindvégig az I. rendű alperes kizárólagos tulajdonát képező **S.** belterületi helyrajzi szám alatt felvett **S., O.** utca 9. szám alatti ingatlanban laktak. Az életközösség kezdetén az ingatlanon már családi ház állt, amelyen a házaspár az életközösség fennállása alatt átalakítási munkákat végeztek.

A felperes szülei, **C. J.** és **C. J.-né**, mint eladók, valamint a felperes és az I. rendű alperes, mint vevők között 2002. szeptember 24. napján adásvételi szerződés jött létre a felperesi szülők $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányú közös tulajdonában álló **S.** belterületi ... helyrajzi szám alatt felvett lakóház és udvar megnevezésű **S., D. Gy.** utca 9. szám alatti ingatlanra. Az ingatlan vételára 10.000.000 forint volt, amelyből a szerződés 2/a. pontja értelmében a vevők 5.000.000 forintot vételárrészlet címén átadtak, és azt a szerződés aláírásával az eladók elismerték. A szerződés 2/b. pontja szerint a fennmaradó 5.000.000 forint vételarat a vevők kedvezményes lakásvásárlási hitel igénybevétele fizetik meg. A Bank a szerződésben foglaltaktól eltérően 4.200.000 forint összegben folyósított kölcsönt, amelyet az eladók 2003. január 10. napján

felvettek. A kölcsön biztosítására a házaspár $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányú közös tulajdonába került **S., D. Gy.** utca 9. szám alatti ingatlanra a II. rendű alperes javára jelzálogjog, valamint elidegenítési és terhelési tilalom került bejegyzésre.

A vevők az adásvételi szerződésben foglaltaktól eltérően 4.200.000 forintot meghaladóan az eladók részére fizetést nem teljesítettek, a meg nem fizetett 5.800.000 forint vételárat a felperestől és az I. rendű alperestől az eladók nem követelték. A házaspár a megvásárolt ingatlanba nem költöztek be, ott életvitelszerűen a felperes szülei élnek, az életközösség megszakadását követően a felperessel és a házaspár közös gyermekével együtt.

Az életközösség megszakadását követően a kölcsönből az I. rendű alperes 490.849 forintot, míg a felperes 2.671.928 forintot fizetett vissza.

A felperes többször módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy a **S., O.** utca 9. szám alatti ingatlan $\frac{1}{5}$ tulajdoni illetőségét házastársi közös vagyoni szerzés jogcímén megszerezte, míg a **S., D. Gy.** utca 9. szám alatti ingatlanban a bejegyzéstől eltérően $\frac{58}{100}$ tulajdoni illetőséggel ajándékozás jogcímén, $\frac{21}{100}$ tulajdoni illetőséggel pedig házastársi közös vagyoni szerzés jogcímén rendelkezik. Az őt megillető tulajdoni hányad így $\frac{79}{100}$, és ennek következtében az alperes tulajdoni illetősége $\frac{21}{100}$ -ra csökken. Kérte az ingatlanokon fennálló közös tulajdon megszüntetését is olyan módon, hogy a **S., O.** utca 9. szám alatti ingatlanban őt megillető $\frac{1}{5}$ tulajdoni hányadot a bíróság az I. rendű alperes, míg a **S., D. Gy.** utca 9. szám alatti ingatlanban az I. rendű alperest megillető $\frac{21}{100}$ tulajdoni illetőséget az ő tulajdonába adja a bíróság megváltási ár ellenében. A **S., O.** utca 9. szám alatti ingatlan tekintetében tulajdonjogának megállapítását a házassági életközösség fennállása alatt végzett közös beruházásokra, míg a **S., D. Gy.** utca 9. szám alatti ingatlanban különvagyoni szerzésének megállapítását arra figyelemmel kérte, hogy a 2002. szeptember 24. napján megkötött ingatlan adásvételi szerződés ajándékozással vegyes adásvételi szerződést leplezett, és az ajándékot $\frac{58}{100}$ tulajdoni illetőségben szülei a részére juttatták.

Az I. rendű alperes a **S., O.** utca 9. szám alatti ingatlan vonatkozásában előterjesztett kereset elutasítását kérte, állítva, hogy az ingatlanban a felperes tulajdonjogot nem szerzett, míg a **S., D. Gy.** utca 9. szám alatti ingatlan tekintetében a közös tulajdon megszüntetését nem ellenezte, azzal, hogy azt az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett tulajdoni hányad figyelembe vételével kérte. Állította, hogy a 2002. szeptember 24. napján megkötött adásvételi szerződésben szereplő vételárat a felperes szülei, mint eladók részére hiánytalanul megfizették. Viszontkeresetet terjesztett elő a **S., D. Gy.** utca 9. szám alatti ingatlan többlethasználati díjának megfizetése iránt 2007. december 1. napjától kezdődően havi 20.000 forint összegben.

A felperes a viszontkereset elutasítását kérte, míg a II. rendű alperes a kereset teljesítését az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett jogainak érintetlenül hagyása mellett nem ellenezte.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes és az I. rendű alperes házastársi közös vagyonát megosztotta, és a **S., D. Gy.** utca 9. szám alatti ingatlan I. rendű alperes tulajdonában álló $\frac{1}{2}$ tulajdoni illetőségét 3.555.920 forint megváltási ár ellenében a felperes tulajdonába adta, egyidejűleg kötelezte a felperest, hogy a megváltási árat fizesse meg az I. rendű alperesnek. Megállapította, hogy a Bank-tól 2003. január 9. napján felvett kölcsön visszafizetésére a felperes és az I. rendű alperes egymás közötti viszonyában a jövőben a felperes köteles. Megkereste az ingatlanügyi hatóságot, hogy a megváltási ár megfizetésének igazolását, valamint az I. rendű alperesnek a felperes tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartási bejegyzéshez történő hozzájárulása megadását követően a jogváltozást az ingatlan-nyilvántartásban vezesse át. A viszontkeresetet teljes egészében, míg a keresetet a fentieket meghaladóan elutasította, és rendelkezett az elsőfokú eljárás költségeinek viseléséről. Határozatának indokolása szerint a **S., O.** utca 9. szám alatti ingatlan tekintetében a felperes - a jogkövetkezményekre történt figyelmeztetés ellenére - nem bizonyította, hogy az általa állított valamennyi beruházás a házassági életközösség alatt közös pénzből vagy a szülei által nyújtott ajándék felhasználásával valósult meg, és mindezek az ingatlan tartós értékelkedését eredményezték. E tények bizonyításának hiányában pedig a felperes tulajdonjog megállapítása iránti keresete nem volt teljesíthető. A **S., D. Gy.** utca 9. szám alatti ingatlanra 2002. szeptember 24. napján megkötött adásvételi szerződéssel kapcsolatosan abból kiindulva, hogy a szerződő felek kinyilvánított célja a banki kölcsön megszerzése volt, továbbá abból a körülményből, hogy semmilyen megtakarítással a házaspár nem rendelkeztek, bizonyítottan fogadta el, hogy a felperes és az I. rendű alperes az eladók részére a vételárat csak a banki kölcsön 4.200.000 forint összegében fizette meg, azon felül további vételár kifizetésére nem került sor. A szerződésben rögzített 5.000.000 forint összegű vételár kifizetésének igazolására nem fogadta el az I. rendű alperes édesanyjának a tanúvallomását, ugyanis a tanúnak nem volt tudomása az ingatlan vételáráról, a banki kölcsön igénybevételeéről, továbbá arról sem, hogy ténylegesen milyen jogügylethez nyújtott kölcsönt. Megállapította ugyanakkor, hogy az adásvételi szerződésben részes felek a jogügyletet nem színeltek, mert a banki kölcsön megszerzése érdekében ténylegesen adásvételi szerződést kívántak egymással kötni. A felperes és az I. rendű alperes a vételárat, még ha alacsonyabb összegben is, de megfizették az eladók részére, és az a tény, hogy a vételár teljes körűen megfizetésre nem került, a szerződés leplezettségének megállapíthatóságát nem eredményezi. Erre figyelemmel a felperesnek a tulajdoni hányadok módosítására irányuló keresetét elutasította, és a **S., D. Gy.** utca 9. szám alatti ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetése során a megváltási ár összegét az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett tulajdoni hányadok alapulvételével állapította meg. Elszámolta ugyanakkor az életközösség megszakadását követően törlesztett kölcsönrészleteket, és megállapította, hogy a jövőben a kölcsön visszafizetésére a felperes és az I. rendű alperes egymás közötti viszonyában a felperes köteles. A többlehasználati díj megfizetésére irányuló viszontkeresetet elutasította, mert az I. rendű alperes sem a házassági életközösség alatt, sem pedig azt követően az ingatlan használata iránt a felperesi szülőkkel szemben igényt nem támasztott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezett, amelyben kérte, hogy annak részbeni megváltoztatásával a másodfokú bíróság állapítsa meg, hogy a **S., D. Gy.** utca 9. szám alatti ingatlan 58/100 tulajdoni illetősége különvagyonához tartozik, és kötelezze az alpereseket - a II. rendű alperes jogainak érintetlenül hagyása mellett - tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartási bejegyzésének tűrésére. A fennmaradó 42/100 tulajdoni hányad, mint közös vagyon tekintetében pedig annak tűrésére kérte az alperesek kötelezését, hogy az I. rendű alperes 21/100 tulajdoni illetőségét magához váltsa 75.916 forint megváltási ár ellenében. A fellebbezésben foglaltak szerint az ingatlan 58/100 tulajdoni hányada különvagyonát képezi, mert szüleit az ajándékozás szándéka vezette, amikor a meg nem fizetett vételárat sem tőle, sem pedig az I. rendű alperestől nem követelték. Utalt arra is, hogy a szerződő felek közül három fél a szerződés színlelt voltáról számolt be, mindössze az I. rendű alperes állította ennek ellenkezőjét, ő azonban mind az ingatlan vételárának kifizetése, mind pedig annak forrása tekintetében a bizonyított tényekkel ellentétben álló előadást tett. Hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság PK 281. számú állásfoglalására is, melyből következően, ha a szülő vagy más rokon jelentősebb értékű ajándékot ad, akkor azt úgy kell tekinteni, hogy saját gyermekének, illetve rokonának szánja, és azt a házastársi közös vagyon megosztása során a házastárs különvagyonához tartozónak kell tekinteni.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint a szerződő felek teljes bizonyító erejű okiratot készítettek az adásvételről, és a hitel felvételéhez szükséges közjegyzői okiratban is adásvételre vonatkozó nyilatkozatokat tettek. Önmagából abból a tényből is, hogy a jogügylet kapcsán 4.200.000 forint vételár jogcímén a felperes szüleinek kifizetésre került, alappal lehet arra következtetni, hogy a szerződő feleket nem az ajándékozás szándéka vezette. A jogügylet tényleges célja a felperesi szülők forrásszerzése, a hitel felvétele volt, és szándékuk nem irányult ajándékozásra.

A fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállást - a fellebbezéssel érintett körben - helyesen állapította meg, azt a másodfokú bíróság az elsőfokú eljárásban beszerzett banki igazolások alapján mindössze annyiban egészíti ki, hogy 2014. június 30. napján a Bank felé fennálló tartozás összege 2.791.034 forint volt.

Az így kiegészített tényállásból azonban a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságtól részben eltérő jogi következtetéseket vont le.

Az irányadó tényállás szerint a 2002. szeptember 24. napján megkötött adásvételi szerződés a kedvezményes hitel felvételét célozta, a szerződés alapján az eladók - a felperes és az I. rendű alperes, valamint a Bank között létrejött kölcsönszerződés alapján - 4.200.000 forint vételárat kaptak, ezt meghaladóan vételár kifizetése nem történt.

Az 1959. évi Ptk. 207.§-ának (5) bekezdése szerint a színlelt szerződés semmis, ha pedig az más szerződést leplez, a szerződést a leplezett szerződés alapján kell megítélni. A színlelés kétoldalú tudatos magatartás, amikor a felek közös akarata arra irányul, hogy azt a szerződést, amely jognyilatkozataik alapján keletkezne, ne kössék meg, illetőleg helyette más tartalmú, és más joghatást kiváltó szerződést kössenek. A Legfelsőbb Bíróság ingatlan átruházási szerződés érvényességéről szóló XXXV. és XXXIX. számú Polgári Elvi Döntésekkel módosított XXV. számú Polgári Elvi Döntésének V. pontja szerint, ha az ingatlan tulajdonjogának átruházására irányuló megállapodásukat a felek olyan színlelt szerződéssel leplezik, amelynek írásba foglalt tartalmához az ingatlan tulajdonjogának átruházása ugyancsak hozzátartozik, a leplezett szerződést nem teszi érvénytelenné egymagában az, hogy a szerződésről készült okirat a tulajdonjog átruházásának jogcímét, illetőleg az ellenszolgáltatást nem a felek valóságos akaratának megfelelően tünteti fel.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy valamennyi szerződő fél akarata kiterjedt a tulajdonjog átruházására, ez ugyanis az igényelt kölcsön megszerzésének feltétele volt. Egyetértett a másodfokú bíróság azzal az álláspontjával is, mely szerint az a körülmény, hogy a felek milyen érdektől vezérelve kötnek szerződést, nem bír jelentőséggel, vagyis a szerződés megkötésének motívuma nem releváns. A tulajdon átruházás, illetve szerzés szándékát önmagában tehát nem cáfolja az a körülmény, hogy a feleket a hitel felvétele vezette a szerződés megkötésére. Ezen túlmenően vételár kifizetésére is sor került, miután a vételhez nyújtott pénzügyi hitellel az eladók, a felperes szülei rendelkeztek. Ugyanakkor a szerződő felek közeli hozzátartozói kapcsolatából, a felperes és az I. rendű alperes eladók által is tudott, az elsőfokú eljárás során az I. rendű alperes által részletesen ismertetett kereseti és vagyoni viszonyaiból, és különösen a szerződéskötés céljából megalapozottan lehet arra következtetni, hogy az eladóknak már az adásvételi szerződés megkötésének időpontjában sem állt fenn az a szándékuk, hogy a hitel összegét meghaladó vételárat a felperestől, illetőleg az I. rendű alperestől követeljék. Erre utal az a körülmény is, hogy az ingatlan valós forgalmi értékének ismeretében is csupán a pénzügyi kölcsön által fedezett összegre tartottak igényt, az ezt meghaladó vételárrészletet a későbbiekben sem igényelték a vevőktől. Mindezek alapján a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy 2002. szeptember 24. napján a szerződés érvényesen létrejött, és az ajándékozással vegyes adásvételt leplez.

A felperes fellebbezésében is hivatkozott PK 281. számú állásfoglalás szerint a szülő vagy más rokon által adott jelentősebb értékű ajándékot rendszerint az ő gyermeke vagy rokona részére szóló juttatásnak kell tekinteni. A szülő, illetve a rokon eredetileg ugyanis nem csupán a gyermekét (rokonát), hanem annak családalapítását kívánja támogatni. Szándéka azonban nem irányul arra, hogy az együttélés végleges meghiúsulása esetén az ajándék ne gyermekét (rokonát) illesse meg, hanem az a másik házastársat is gazdagítsa, és közös vagyonként megosztásra kerüljön. Ilyen esetben az ajándékot, illetve a helyébe lépett értéket

annak a házastársnak a különvagyonához tartozónak kell tekinteni, akinek a szülője, rokona azt adta.

Az ingatlan 10.000.000 forint összegű vételárát alapul véve a felperesi szülők által juttatott 5.800.000 forint értékű ajándékra figyelemmel az ingatlan 58/100 tulajdoni illetősége a felperes különvagyonára, míg 42/100 tulajdoni illetősége a felek közös vagyonára. A felperest tehát a bejegyzett 50/100 tulajdoni illetőséggel szemben ténylegesen 79/100 tulajdoni hányad, míg az I. rendű alperest 21/100 tulajdoni hányad illeti meg.

Az I. rendű alperes az ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetését, és annak módját nem ellenezte, ezért a másodfokú bíróság az alábbi elszámolás mellett az őt megillető 21/100 tulajdoni illetőséget az 1959. évi Ptk. 148.§-ának (2) bekezdése alapján a felperes tulajdonába adta:

a perbeli ingatlan forgalmi értéke: forint	12.000.000
a 42/100 tulajdoni hányad értéke: forint	5.040.000
a fennálló tartozás összege: forint	2.791.034
a 42/100 tulajdoni hányad tiszta értéke: forint	2.248.966
az I. rendű alperesre jutó érték forint.	1.124.483

Az életközösség megszakadását követően a felperes az egyébként őt terhelő adósságnál 1.048.567 forinttal fizetett többet, így az I. rendű alperest a közös tulajdon megszüntetése folytán megillető megváltási ár 75.916 forint.

A másodfokú bíróság a kifejtettekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján megváltoztatta, a felperes tulajdoni hányadok módosítására irányuló keresetét a **S., D. Gy.** utca 9. szám alatti ingatlan tekintetében teljesítette, és megkereste az ingatlanügyi hatóságot a jogváltozás bejegyzése végett. A felperest terhelő megváltási ár összegét 75.916 forintra leszállította, az I. rendű alperest a megváltási ár átvételével egyidejűleg a felperes tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartási bejegyzéséhez szükséges engedély kiadására kötelezte [a PK 10. számú állásfoglalás meghaladottá nyilvánításáról és a közös tulajdon megszüntetésének egyes kérdéseiről rendelkező 1/2008.(V.19.) PK vélemény III. pontja], és erre figyelemmel az ingatlanügyi hatóság megkeresését annyiban módosította, hogy jogváltozás csak a bejegyzési engedély csatolástól függően jegyezhető be.

A másodfokú bíróság döntése folytán a felperesnek a **S., O.** utca 9. szám alatti ingatlant érintő tulajdonjog megállapítása iránti 2.400.000 forint perértékű keresete sikertelen volt, míg a **S., D. Gy.** utca 9. szám alatti ingatlan tekintetében ugyancsak

többlettulajdonjog megállapítására irányuló 3.480.000 forint perértékű keresete sikeres, míg sikertelen volt az I. rendű alperes 240.000 forint összegű perértékű viszontkeresete a többlethasználati díj tekintetében. Mindezekre figyelemmel mellőzni kellett a felperesnek elsőfokú perköltségben való marasztalását, és a Pp. 81.§-ának (1) bekezdése alapján az I. rendű alperest kellett kötelezni a felperes javára ügyvédi munkadíjból álló elsőfokú perköltség megfizetésére. Ennek során a másodfokú bíróság arra is figyelemmel volt, hogy a közös tulajdon megszüntetésére irányuló 2.520.000 forint perértékű kereset tekintetében mindegyik fél viseli a saját költségét a Legfelsőbb Bíróság hivatkozott PK véleményének VIII/g. pontja alapján. Az ügyvédi munkadíj összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet (R.) 3.§-a (2) bekezdésének a) pontja, valamint 4/A.§-ának (1) bekezdése alapján állapította meg. A pervesztesség-pernyertesség arányát figyelembe véve mellőzni kellett a felperesnek és I. rendű alperesnek a kereseti eljárási illetékben - egyébként is téves - egyetemleges marasztalását, a felperest terhelő elsőfokú eljárási illeték összegét le kellett szállítani, és az I. rendű alperest is marasztalni kellett le nem rótt kereseti eljárási illetékben.

A felperes fellebbezése sikeres volt, ezért a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján az I. rendű alperes köteles ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget fizetni [R. 3.§-a (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A.§-ának (1) bekezdése]. Az I. rendű alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74.§-ának (3) bekezdése folytán alkalmazandó, a költségmentességről szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján köteles a felperes illeték-feljegyzési jogára figyelemmel le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére.

Pécs, 2015. március 26.

Dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, Dr. Kutasi Tünde s.k. előadó bíró, Dr. Hrubai Adrienn s.k. bíró

A kiadmány hitelül: